

„Kedves, kedves Dr. Mihály tanarur,
Megegyszer mondom oszinten nagyon, nagyon
szepen koszonom.

...En 1978-ben eloszor Magyar szolfezs orat Hakataban
Ugrin Gabor tanarurral. Nagy csoda volt, es azota
akartam tanulni Magyarorszagon.

1986 IKS Kodaly osztendijat kaptam,
es 1987-en eloszor jottem Magyarorszagon,
es azota minden evben jartam es folytottam tanulni.
Kurtag Gyorgy tanarurral 1987 januarban talalkoztam
akademian es azota minden orat hallgattam.

Dr. Furiya Miyako japan karnagy, egyetemi oktato 1981-ben ismerkedett
meg a magyar zenei neveles alapjat jelento Kodaly-koncepcioval...
Sok, sok szeretettel es koszonettel, Miyako”

Az ünnepi hangulatot a szép virágcsokrok, köszöntések és különböző zenei betétszámok ékesítették. Miyako maga is leült a zongorához és nagy meghatódottsággal játszott egy Kurtág, majd egy Bach művet.

Bevezetésként és befejezésül, a Marcibányi téri Kodály Zoltán Iskola tanárai: *Plajner Ilona* – fuvola és *Túrós Enikő* – zongora előadásában hangzott el, Kodály Zoltán: *Epigrammákból* a 3., 4., 5. szám. *Bartók Béla*: *Kilenc kis zongoradarabból*, a *Marcia delle bestie* és a *Csörgőtánc*.

Végezetül a Kodály Emlékmúzeumban tartott ünnepi rendezvények hagyományához méltóan ez alkalommal is *Kodály Zoltánné* szíves vendéglátása adott lehetőséget a meghitt hangulatot követően, baráti beszélgetések keretében annak oldott lezárásához.

szerk.

Az erdélyi „Tündérkert” énekes misszió nyári kalandja

Bécsben a Summa Cum Laude Nemzetközi kórusversenyen első díjat nyert *A Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar*

Wiener Konzerthaus

Amikor a székely ruhás, értelmes, lelkes gyerekekből álló kórust valaki meglátja a bécsi verseny győztesei közt a **Wiener Konzerthaus** zsűfolyásig megtelt pazar aranytermében, senki nem gondolná, hogy ezek a csillogó szemű gyerekek a világnak egy olyan pontjáról érkeztek, ahol a mindennapokat a poros vagy éppen sáros utak, a létminimumért való szakadatlan küzdelem, a több irányú kiszolgáltatottság, az alapvető emberi jogoknak már megszokottá vált semmibe vétele jellemzi. Kultúránk, műveltségünk, hitünk a kincsünk – ez nemcsak megtart, de lehetőségeket teremt: egyenlővé tesz a világ bármely országából érkező együttesek gyermekeivel, fiataljaival.

A Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar a felső-nyárádmenti falvak – Nyárádremete, Nyárádköszvényes, Mikháza, Deményháza, Székelyhodos, Jobbágytelke – és Szováta gyermekeiből áll, olyan gyerekekből, akik hálásak a tanításért, odaadóak és lelkesek.

Meghívást kaptunk hangfelvételeink alapján a *Summa Cum Laude* nemzetközi zenei fesztiválra és versenyre, amelyet 6. alkalommal rendeztek meg Bécsben. A világ 5 kontinenséről 19 országból 34 ifjúsági és

gyermekegyüttes, 1600 fiatal érkezett a zenei fesztiválra. A versenyen kategóriánkban, a gyermek és ifjúsági egyneműkari kategóriában nemcsak a magyarságot és Romániát képviseltük, hanem egyetlen európai kórusként egész Európát is! A többi együttes Ausztráliából, Új-Zélandból, az USA-ból, Kínából, Japánból, Dél-Afrikából érkezett. Mindez csak növelte meglepődésünket és az eredmény értékét, amikor megtudtuk, hogy az új-zélandi *Cantala leánykarral* együtt megnyertük a versenyt. A nagyszemű rendezvény a kedves bécsi szervezők precizitásáról, rugalmasságáról, emberségéről, szociális érzékéről árulkodott: a versenyteljesítmény helyett a találkozáson, a muzsika öröme, a fiatal együttesek fejlődésre való motiválásán volt a hangsúly.

Csodálatos helyeken volt alkalmunk énekelni: az Európa legjobb hangversenytermeiként számontartott Musikverein-ban (ahonnan az újévi hangversenyt közvetítik), ez volt maga a verseny helyszíne, illetve a csodálatos Wiener Konzerthausban, ahol pedig a győztesek gálahangversenye zajlott. Mindkét helyszín pazarul gyönyörű befogadó közege volt az odaillően igényes muzsikának. Annak ellenére, hogy hatalmas koncerttermekről van szó, az elbűvölő akusztikai viszonyok megkönnyítették a szép kórushangzás létrejöttét. Énekeltünk még – egy-egy óras hangversenyt adva – „A Muzsika Háza” nevű Európa-hírű interaktív zenei múzeum csodálatos akusztikájú belső udvarán, illetve a Karlsplatzon (Európa legnagyobb tere) és a szintén zengő akusztikával megajándékozó Karls-

Rathaus

templomban. Olyan hangzó élményeink születtek, melyeken soha nem fogunk elfelejteni. De ugyanígy feledhetetlen élmény a nyitó ünnepség a Bécs szimbólumának számító Stephansdombon, a záró ünnepség és fogadás szintén az összes együttes részvételével a Városháza díszes nagytermében, a „workshopok” (műhelyfoglalkozások) a bécsi Zeneakadémián, zsűritagok vezetésével, köztük Simon Carringtonnal, a King’s Singers együttes egykori tagjával. Az exkluzív helyeken elköltött vacsorák újabb élményeket adtak Bécs atmoszférájából: jártunk a Rathauskellerben, a Wienerwald étteremben, az Esterházy-pincében. Ez utóbbi helyen tudtuk meg az eredményt a verseny napjának estéjén – volt nagy sírás, nevetés, örvendezés! Vacsora után zengett Bécs belvárosa, a Burg és környéke a székely ruhás gyerekek spontán örömeinkéntől, melyet pillanatok alatt turisták tömege követett kamerákkal felszerelve.

Sokan kérdezték, amikor hazajöttünk, hogy mit énekeltünk. Csupa JÓ magyar művet! Büszkéek voltunk rá, hogy a győztesek gálahangversenyén úgy konferáltak be minket, hogy „ez az a kórus, mely Magyarországot képviseli”. Hogy ez elszólás volt vagy a magyar művekről jutott eszébe a bemondónak, nem tudjuk, de számunkra szívet melengető mozzanattá vált, és némiképp átéljük, hogy célunk teljesül. Mi ugyanis azzal a céllal megyünk nemzetközi kórusversenyekre, hogy megmutassuk a világnak, hogy Romániában él egy erőteljes magyar kisebbség, mely a magaskultúrában is meg tudja fogalmazni magát magyarként. Az is felemelő volt, amikor a gálahangverseny délutánján a Wiener Konzerthausban gyakoroltuk a fesztivál himnuszát – 19 ország 34 együttesének 1600 énekesé –, és *Simon Carrington*, aki a zsűri szakmai színvonalát meghatározta, vezényelte a fesztiválhymnuszot. Egy-egy szólórészt a legjobb eredményt elért kórusok énekeltek, s Carrington a próbán minket így szólított: „Kodály”, amikor felmutatott ránk az első emeleti páholyba. Jól esett, hogy ebben a sokszínű nemzetközi közegben mi vagyunk „a” „Kodály”.

Közvetlenül a 20 perces versenyprogram után a zsűrielnök, *Erwin Ortner* gratulált „a egyszerűen előadott magyar programhoz”. A két kötelező osztrák mű után (Mozart: Abécé-nóta és Herwig Reiter, mai szerző Bitte, Betti c. nehéz és izgalmas műve) valóban kizárólag magyar szerzők műveit énekeltük. Orbán György: 6. miséjének fennséges Gloria tételét, Dudás Nóra, debreceni egyetemista kiváló zongora-közreműködésével. Ezt a művet a gyerekek az első próbától kezdve rajongva szerették. Ezt követte Kocsár Miklós: Salve Regina c. csodálatos darabja, melyet a zeneszerző Rozgonyi Éva Liszt-díjas karnagynak ajánlott, aki a Marosszéki Kodály Zoltán Gyermekkar mindkét karvezetőjének szeretett mestere. Nagy áhítattal és odaadással énekelték a gyerekek ezt a művet – az erdélyi magyarság szívéhez Mária közel áll, öröm volt rábukkanni erre a fénytel teli műre. Ezek után két folklór darab következett Kodály Zoltántól: Gergely-járás és Táncnóta. Az élő népdalok földjén autentikusak ezek a művek a gyerekek szájából.

A zsűri nevében *Markus Obereder*, szólt a karvezetőkhez, mind az öt zsűritag észrevételeit továbbítva. Sok biztató visszajelzést kaptunk, ezek szerint kórusunk jellemzői: szép kórushangzás, tiszta intonáció, változatos program, impresszív, őszinte, kifejező előadás, nehéz darabok, muzikális megformálás, jó zongorista. Külön ajándék volt Simon Carrington bensőséges gratulációja a gála végén: két kezét összetéve hajolt meg a székely ruhás gyerekek és karnagyai előtt.

Czakó Gabriella, az első karnagy a felkészülési folyamatban s a versenyen is megmutatta, hogy szakmai felkészültsége mellett milyen csodálatos pedagógus. Olyan módon hozza ki a gyerekekből a legtöbbet, hogy mindvégig meg tud maradni az élményszerű muzsikálásnál, mindvégig a játék, az élmény, a jókedv jellemzik a próbákat, egy pillanatig sem érzik a gyerekek a teljesítmény-kényszert. Ez az oldott, felszabadult éneklés a verseny-szituációban is hajlékonysággal, muzikalitással ajándékozza meg a kórust. Gabi néni mindig lelkesít, biztat, bátorít, és óriási találékonysággal új és új próbálkozásokkal, a gyerekek számára észrevehetetlen módszerességgel, mindig belőlük kiindulva, a legtermészetesebb úton emeli magasabb szintre a kórust. Hálás vagyok, hogy együtt dolgozhatok vele, részese lehetek annak a csodának, ami a keze alatt megszületik.

Nagy Éva Vera

MAGYAR ÖRÖKSÉG DÍJÁT KAPOTT a 100 éve alapított Fővárosi Énekkar

A Magyar Örökség Díj hatvannyolcadik díjátadó ünnepsége 2012. szeptember 22-én volt a Magyar Tudományos Akadémia Dísztermében

Az ünnepség nyitányaként A Fővárosi Énekkar énekelt, Kodály Zoltán: Nagyszalontai köszöntője és az Adventi Ének hangzott fel, *Nosedá Tibor* karnagy vezényletével.

Laudációt mondott *Zelinka Tamás*

Tisztelt Ünneplő Közönség!

2012. október 15-én lesz 100 éve, hogy tanítókból, énektanárokból és karvezetőkből megalakult a Székesfővárosi Énekkar, a Fővárosi Énekkar jogelőde *Sztojanovics Jenő* énektanár, zeneszerző, a Magyar Dalszövetség országos karnagyának vezetésével. Az akkori városvezetés ezzel a dönté-

sével nemcsak azt a szándékát fejezte ki, hogy erre a kórusra a főváros zenei életében szükség van, de azt is, hogy az Énekkar tagjai minél többen a főváros oktatási és kulturális életét segítő közalkalmazottak soraiból kerüljenek ki. Örömmel regisztrálhatjuk, hogy a kórus gerincét 100 év után is olyan lelkes budapestiek alkotják, akik a karéneklést nemcsak szívvel-lélekkel kedvelik, de rendületlenül hisznek az énekkari lét semmi máshoz nem hasonlítható szépségében.

Elmondhatjuk azt is, hogy a kórust a kezdetektől fogva zenei életünk legjobbjai vezették: Sztojanovics Jenőt nyugdíjba vonulása után Kacsóh Pongrác, majd Karvaly Viktor követte, de szintén csak a nagyrabecsülés hangján szólhatunk Péter József, Pődör Béla, Dobray István, Ugrin Gábor, Takács László, Csík Miklós, id. Sapszon Ferenc, Dinyés Soma, Székely Miklós odaadó művészi és szervező munkájáról éppen úgy, mint a jelenleg regnáló *Nosedá Tibor* zeneszerző-karnagy példaértékű teljesítményéről. Örömkre a felsorolt karnagyok közül öten velünk ünnepelek majd a centenáriumot, és köszönhetik azokat, akik közül számosan évtizedek óta hűséges és áldozatos tagjai a Fővárosi Énekkarnak.

A Fővárosi Énekkar megalakulásakor az oratórium-kultúra művelését és terjesztését tűzte zászlajára, melynek bizonyágaként már a bemutatkozó koncerten elénekelték Mozart Requiemjét szép sikerrel, gyors fejlődést ígérve. Ezt később követték az oratórius irodalom olyan nagyszabású remekei, mint Bach: János passiója, Haydn Teremtés és Évszakok című oratóriuma, Brahms, Dvořák és Verdi Requimje, Liszt Ferenc, Bartók Béla, Kodály Zoltán, valamint Lajtha László, Sugár Rezső, és Farkas Ferenc zenekari kíséretes művei. Az oratórius koncertek karmesterei közül kiemelkedik Kodály Zoltán, Dohnányi Ernő, Bárdos Lajos, Ferencsik János, továbbá Otto Klemperer, Richard Strauss, Arturo Toscanini, és Bruno Walter szereplése.

100 év krónikájából nehéz kiválasztani a legsikeresebbet, de talán nem tévedek nagyot, amikor arra az 1934. október 21-én és 22-én Bécsben, illetve Budapesten megtartott előadásra emlékezem, melyeken Kodály Psalmus Hungaricusát és Beethoven IX. szimfóniáját Arturo Toscanini vezényelte a Bécsi Filharmonikusok élén, s aki az előadás után – számos pályatársához hasonlóan – a legnagyobb elragadtatással méltatta az együttest. A monumentális kórusművek mellett a Fővárosi Énekkar sohasem nélkülözte repertoárjából a kíséret nélküli alkotásokat sem, melyek szerzői sora a reneszánsztól napjainkig ível. A hosszú és gazdag krónikából most Kodály Zoltán 1934. március 17-i szerzői estjére emlékeztetek, melyen Báthy Anna és Palló Imre dalokat, népdalfeldolgozásokat énekelt, a Székesfővárosi Énekkar pedig Karvaly Viktor vezényletével bemutatta az Este című vegyeskart, a teljes Pange linguát, és két új kórust: a Nagyszalontai köszöntőt és a Mátrai képeket. Erről a koncertről jegyezte meg Tóth Aladár, hogy Kodály szerzői estjein egyre többször és egyre diadalmasabban hangzik fel az emberi hang, az ének.